

«پیر مرد بال دار» روی صحنه پردیس اردیبهشت

نمایش « پیر مرد بال دار» به نویسندگی و کارگردانی شکایلا واحدی از ۲۲مهر ماه، ساعت ۳در پردیس هنر اردیبهشت روی صحنه رفته است. در این نمایش سجاد جعفریان، مهلا فلاح، محسن دهقان، یلدا برزگر، راحله مداح، شکایلا واحدی، محمد ایزدی، شایان احمری، سید ایلیا قریشی، ملیکا اتحادی، ابوالفضل عرفانی و ریحانه معین به ایفای نقش می‌پردازند.

اجرای «اوایل کوچه ۸متری» در پردیس تئاتر

نمایش «اوایل کوچه ۸متری» به نویسندگی و کارگردانی معیاد فوقانی از امروز، ۲۳ مهر ماه (ساعت ۲۰:۲۰) در تماشاخانه محمدعلی لطفی مقدم در پردیس تئاتر مستقل روی صحنه می‌رود.

در این نمایش ۷۲ دقیقه‌ای که کاری از گروه تئاتر گیاه است، حمیدرجبی، سمیرا کرد، کوثرکیانی، سپیده عابدی، احمدرضا خاکساری، ریحانه تنومند و مهشید شایسته‌پور بازی می‌کنند.

اخبار هنری مشهد

جایزه «بوسان» در دست فیلم ساز مشهدی

فیلم کوتاه «۲۱ هفته بعد»، ساختن سرنین محمدپور، فیلم‌ساز مشهدی، جایزه بهترین فیلم کوتاه را از بیست و هشتمین جشنواره بین المللی بوسان کره جنوبی دریافت کرد. فیلم کوتاه «۲۱ هفته بعد»، همچون آثار قبلی این کارگردان به مسئله

زنان می‌پردازد و این بار به موضوعی مرتبط با مادرانگی اختصاص دارد. بنفشه ریاضی، لیلا حسین‌زاده، سودابه بهرامی‌نژاد و پریسا عسکری گروه بازیگران فیلم را تشکیل می‌دهند. بیست و هشتمین جشنواره بین المللی فیلم بوسان از تاریخ ۴ تا ۱۳ اکتبر (۱۲ تا ۲۱ مهر) در کشور کره جنوبی برگزار شد.

تولید ۵۸ فیلم کوتاه در یک سال

ماحصل تلاش سینماگران انجمن سینمای جوانان دفتر خراسان رضوی از سال گذشته تا کنون، ۵۸ فیلم کوتاه است.

مسئول انجمن سینمای جوانان ایران در خراسان رضوی در این باره گفت: جوانان

این استان از سال گذشته تاکنون موفق به تولید ۵۸ فیلم کوتاه اول، نیمه حرفه‌ای و حرفه‌ای در استان شده‌اند. وی افزود: از این تعداد پانزده فیلم حرفه‌ای و نیمه حرفه‌ای و ۴۳ فیلم اولی و هنری بود که هنرجویان انجمن سینمای جوانان ایران در شهرستان‌های مختلف آن‌ها را تولید کرده بودند.

وی اظهار داشت: این ارزیابی طی یک سال گذشته به تفکیک شاخص استانداردهای معاونت‌های آموزش و پژوهش، تولید و پشتیبانی، امور استان‌ها و جشنواره‌ها، اداری و مالی، ارتباطات و بازرگانی انجمن سینمای جوانان ایران صورت‌گرفت و دفتر مشهد رتبه یک را در بین ۵۸ دفتر انجمن سینمای جوانان ایران از آن خود کرد.

چارسوق هنر

«بچه‌های ادیب» به شبکه ۲ می‌آید

مجموعه «بچه‌های ادیب»، با حال و هوای مدرسه و مسائل آموزش از روز گذشته، ۲۲ مهر، روانه آنتن شبکه ۲ شد. به گزارش خبرگزاری صبا، این مجموعه روایتگر داستان‌هایی در یک مدرسه به نام «ادیب» است و هرروز با

بروز داستانی، شاهد اتفاقات جدید بین دانش‌آموزان مدرسه خواهیم بود.

«بچه‌های ادیب»، تولید گروه کودک و نوجوان شبکه ۲ در سال‌های ۷۸ و ۷۹ بود و آخرین بار سال ۹۴ از شبکه ۲ پخش شده بود.

در این مجموعه هنرمندانی چون بهزاد خداویسی، روح‌ا مفیدی و محمد کاظمی به ایفای نقش پرداخته‌اند. مجموعه «بچه‌های ادیب»، به تهیه‌کنندگی و کارگردانی مرتضی متولی در چهارده قسمت هرروز ساعت ۱۵ از شبکه ۲ پخش خواهد شد.

هنرمندان کاشی‌پز و کاشی‌کار از وضعیت این پیشه سنتی در مشهد می‌گویند

هنری که در کوره تکنولوژی می‌سوزد

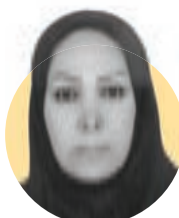
راه ترقی را طی کرد و در دوره صفویه به اوج پیشرفت خود رسید، ولی در دوره قاجار در سراسر سببی قرار گرفت. به‌گونه‌ای که در سال ۱۳۳۰ صنعت کاشی در ایران از بین رفت و به جای آن قطعه‌آجرهایی نامرغوب با شکنندگی بالا و ظاهری نامناسب تولید شد. پس از آن صنعتگران ایرانی همت کردند و با وجود مشکلاتی که بر سر راهشان بود، برای احیای کاشی کوشیدند. به دلیل اهمیت این هنر اصیل ایرانی با تنی چند از هنرمندان و پیشکسوتان مشهدی به گفت‌وگو نشستیم.

پس از ساخت اولین کاشی‌ها با صنعت کاشی‌کاری آشنا شدند و با استفاده از آن به زیباسازی محیط خود پرداختند. برخی هنرهای سنتی و اصیل مانند هنر کاشی‌کاری به دلیل ساخت مساجد، مراکز دینی و... با پیشرفت زیادی روبه‌رو شدند. صنعت و هنر کاشی در ایران سابقه‌ای طولانی دارد. به‌طوری‌که از زمان قبل میلاد نیز کاشی‌هایی در شوش (که مربوط به دوره هخامنشی است) پیدا شده است. بعد از ورود اسلام، صنعت کاشی توسعه یافت. در دوره‌های سلجوقی و ایلخانی کم‌وبیش

در سال ۸۸ به‌صورت پیمانکاری با آستان قدس واقف در زمینه کاشی‌کاری همکاری دارد.

وی که مرمت کاشی‌بناهایی چون آرامگاه خواجه ربیع، مسجد شاه یا مسجد ۷۲ تن و آرامگاه خیام، عطار و... را در کارنامه‌اش دارد، درباره ویژگی‌های هنر اصیل کاشی‌کاری بیان می‌کند: چند نوع کاشی داریم که شامل معرق است که از قطعات کوچک و کنار هم تشکیل شده است. همچنین کاشی هفت‌رنگی که به صورت خشت است.

استواری با بیان اینکه بعد از گذشت سال‌ها، تولید کاشی کمی دست‌خوش تغییرات بوده است. می‌گوید: در گذشته همه مراحل ساخت کاشی به شکل سنتی بود و به صورت دستی انجام می‌شد. حتی در گذشته کاشی‌ها تک‌تک با سوهان تراشیده می‌شدند. اما اکنون کاشی در کوره‌های برقی و گازی قرار می‌گیرد و حتی در شهرهایی مانند اصفهان، کاشی‌ها با لیزر برش داده می‌شوند.

زهره غفوریان:
باید مسئولان برای حفظ هنر کاشی‌کاری در بخش جدید و نیز مرمت بناهای تاریخی نگاه ویژه‌ای داشته باشند. در غیاب این صورت این هنر اصیل شهرمان در لایه‌های مشکلات و بی‌توجهی‌ها از بین خواهد رفت

سبک بسیار هزینه‌بردار است. وی ادامه می‌دهد: ساخت و استفاده کوره‌های قدیمی سخت و هزینه‌بر است. بیشتر این کوره‌ها تخریب شده‌اند و تعداد معدودی که باقی‌مانده‌اند یا به‌صورت بنای قدیمی از آن‌ها محافظت می‌شود یا در بافت شهری قرار گرفته‌اند و جنبه زینتی دارند و اگر خواهیم از آن کوره‌ها استفاده کنیم، باید روی استحکامشان کار شود تا بتوان از آن‌ها استفاده کرد.

● مصائب مرمت کاشی‌کاری

وی اضافه می‌کند: سوخت قدیم این کوره‌ها نفت و هیزم بوده است که با این روش، برآوردگی‌های شهری اضافه می‌شود و اگر خواهیم از کوره‌های جدید که گازی و برقی هستند، استفاده کنیم، به‌دست‌آوردن آن‌ها هم مشکلات خودش را دارد. یک بخش آن این است که باید از نیروی انسانی خیره استفاده کنیم. تعدادی از آن‌ها از چهره‌های ماندگار هستند که دیگر توان این کار را ندارند.

غفوریان خاطرنشان می‌کند: ما باید از نیروهای جدید چه به‌صورت آکادمیک و چه تجربی در کنار بخش‌های علمی و عملی بهره‌بریم و ابتدا شرایط پرورش و سپس همکاری با آن‌ها را فراهم کنیم.

وی در پایان تصریح می‌کند: باید مسئولان برای حفظ هنر کاشی‌کاری در بخش جدید و نیز مرمت بناهای تاریخی نگاه ویژه‌ای داشته باشند. در غیر این صورت این هنر اصیل شهرمان در لایه‌های مشکلات و بی‌توجهی‌ها از بین خواهد رفت.

آماده را خریداری می‌کنیم. بعد به ابعادی که مد نظرمان است، نقشه را روی آن پهن می‌کنیم و نقشه‌ها را سوزن می‌زنیم و سپس با گرد زغال روی کاشی نقشه می‌اندازیم. غلط‌گیری می‌کنیم. لعاب می‌زنیم و داخل کوره می‌گذاریم. این هنرمند ۹۰ درصد طرح کاشی‌ها را همان طرح‌های قدیم اعلام می‌کند و می‌گوید: طرح کاشی، شبیه نقش قالی است که با گذشت زمان نقش آن چندان دست‌خوش تغییر نشده و هیچ‌گاه هم کهنه نمی‌شود و فقط ۱۰ درصد به سمت

سید غلامرضا استوارنامقی:
در گذشته همه مراحل ساخت کاشی به شکل سنتی بود. حتی در گذشته کاشی‌ها تک‌تک با سوهان تراشیده می‌شدند. اما اکنون کاشی در کوره‌های برقی و گازی قرار می‌گیرد

وی با اشاره به اینکه که اکنون هنر کاشی‌کاری و کاشی‌پزی کمتر کارایی دارد، خاطرنشان می‌کند: نسل جدید نمی‌تواند روی این کار سرمایه‌گذاری کند و از آن مطمئن باشد، زیرا نسبت به سایر هنرها حفظ آن کمی سخت شده است.

این هنرمند درباره بحث آموزش این هنر تصریح می‌کند: آموزش در خانه ملک، اوقاف، آستان قدس رضوی و کارگاه‌های خصوصی و... انجام می‌شود، اما مانند قدیم نیست و جوانان نمی‌دانند که با یادگیری این هنر و حرفه، آینده کاری خواهند داشت یا نه.

● تربیت استادکاران کاشی‌کار برای مرمت

مدیر مجموعه هنرهای سنتی و صنایع دستی بنای تاریخی مصلاي مشهد نیز در خصوص هنر کاشی‌کاری می‌گوید: ۱۰ گروه هنری در مجموعه هنرهای سنتی و صنایع دستی بنای تاریخی مصلاي مشهد حضور دارند که یکی از رشته‌های این مجموعه رشته کاشی سنتی یا هفت‌رنگ است که معمولاً در کتیبه‌ها و بناهای قدیمی بیشتر از آن استفاده می‌شده است.

زهره غفوریان می‌افزاید: اکنون کاربرد این هنر بیشتر در بحث مرمت بناهای سنتی است اما با توجه به آنکه اساتید این حرفه بازنشسته شده‌اند یا توانایی کار کردن را ندارند و برخی از آن‌ها نیز در قید حیات نیستند تا از تجربیاتشان بهره‌بریم، تلاش اداره کل میراث فرهنگی و بخش معاونت صنایع دستی بر این است که در حوزه آموزش استادکارانی را در حوزه‌های مختلف از جمله بخش مرمت کاشی تربیت کنند تا از آن‌ها

طرح‌های مدرن می‌روند. وی تأکید می‌کند: متأسفانه تورم و افزایش قیمت‌ها روی کاشی‌ها نیز اثر گذاشته است. هزینه‌ها آن قدر افزایش یافته که این هنر، چندان سودی برای ما ندارد اما این حرفه آبا و اجدادی ماست و به آن عادت کرده‌ایم. اگر ملک را اجاره بدهیم، درآمدش بیشتر است. متأسفانه ما ثبات اقتصادی نداریم. یک ماه گذشته هزینه‌ها دو برابر شد و دستمزد کارگر با دخل

و خرجشان هم خوانی ندارد. ما هم توان پرداخت دستمزد بالا را نداریم و شاید خیلی‌ها با وجود علاقه به این هنر و حرفه اصیل ایرانی، نتوانند در این حرفه بمانند.

استاد کاشی‌پز قدس ادامه می‌دهد: متأسفانه برخی مواد اولیه کار ما وارداتی و تعدادی هم داخلی است که هردو با افزایش قیمت بی‌رویه‌ای روبه‌رو شده است. مثلاً در کاشی‌هایی که برای گنبد‌ها استفاده می‌شود، اکسید سرب مصرف می‌شود که نرخ آن دو برابر شده است. اکسید قلع را باید از مالزی وارد کنیم که هزینه‌های هنگفتی برای ما دارد. قیمت اکسید مس که در داخل هم تولید می‌شود، از سال گذشته دو برابر شده است. این افزایش قیمت بر قیمت تمام‌شده کاشی تأثیر دارد و بالطبع ادامه این مسیر هر روز برای ما سخت‌تر می‌شود.

وی درباره بیشترین اقبال از این هنر اصیل نیز می‌گوید: هنوز هم سفارش‌های ما برای مدارس، مساجد و تکایاست و به نظر من برای زنده نگه داشتن این هنر فقط به حمایت دولتی نیاز داریم.

● مرمت مساجد و بناهای تاریخی

سید غلامرضا استوارنامقی، هنرمند مرمتگر کاشی‌بناهای تاریخی است که از سال ۵۶، بعد از گرفتن دیپلم و آموزش‌هایی در اصفهان و فنی و حرفه‌ای، به‌عنوان کارآموز سنتی جذب آثار باستانی قدیم شد و بعداً در اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی آستان در مشهد حضور داشت و بالاخره در میراث فرهنگی و گردشگری مشغول به کار شد. او بعد از بازنشستگی

کاهش سختی کار کاشی‌پزی نسبت به گذشته استاد امیر کاشی‌پز قدس متولد ۱۳۳۲ است و ساخت کاشی‌را از دوران کودکی آموخته است. او در گفت‌وگو با شهرآر می‌گوید: با پدرم وارد این حرفه شدم و این هنر، حرفه اجدادی من است. وی که هنوز هم در کارگاه و کوره کاشی‌پزی‌اش با بیست نفر مشغول به کار است، درباره این هنر می‌افزاید: وقتی محصول کار از کوره در می‌آید، اولین نفری که لذت می‌برد، کسی است که آن را انجام داده است و بعد از آن، وقتی این آثار در مساجد، تکایا و... نصب می‌شوند،

همگان از دیدن آن‌ها لذت می‌برند. این پیشکسوت هنر کاشی‌پزی درباره تغییرات کار طی سال‌های اخیر بیان می‌کند: سبک کار این هنر نسبت به گذشته تفاوت نکرده است، فقط اکنون ساختن کار کاهش یافته و به خاطر امکانات کار راحت‌تر شده است و مشقت‌های گذشته را ندارد.

وی ادامه می‌دهد: در گذشته با چوب و کاه، سوخت کوره را تأمین می‌کردند، اما اکنون با برق و گاز این کار انجام می‌شود. همچنین در قدیم نقشه هر طرحی را با دست می‌کشیدند اما الان به‌راحتی با پرینتر نقش موردنظر را بر ابعادی پیاده می‌شود. اما کارگری در تولید این هنر هنوز با سبک قدیم انجام می‌گیرد.

● کاشی، از حرم تا پلاک خانه‌ها

کاشی‌پز قدس با بیان اینکه در گذشته همه کاشی‌پرها، خودشان کاشی تولید می‌کردند، توضیح می‌دهد: ابتدا گل را درست می‌کردیم و ورز می‌دادیم و داخل قالب می‌گذاشتیم، سپس آن را بر می‌گردانیدیم و می‌گذاشتیم خشک شود و بعد داخل کوره قرارش می‌دادیم و در آخر لعاب سفید درست می‌کردیم و روی کاشی می‌ریختیم.

این هنرمند تأکید می‌کند: آن زمان کاشی‌ها بزرگ و کوچک می‌شد و یک نفر به نام پیشه‌دار وظیفه یک اندازه کردن کاشی‌ها را برعهده داشت و آن‌ها را قواره می‌کرد. به همین دلیل در گذشته، کاشی‌ها سایز یک‌نواختی نداشتند. مثلاً کاشی‌های حرم در سایز ۲۴ بود و اکنون سایز کاشی‌ها پانزده و بیست سانتی‌متر است. وی درباره کاربرد کاشی در گذشته و اکنون اظهار می‌کند: کاربرد کاشی‌ها از دیرباز تاکنون چندان تغییری نکرده است. کاشی در ایران در شهرهای مذهبی که حرم داشتند، کاربرد بیشتری داشت. از گذشته کاشی در حرم‌ها، مساجد، تکایا، حسینیه‌ها، مدارس و سردر برخی خانه‌ها و... استفاده می‌شد و همچنان هم این رویه ادامه دارد. در گذشته،

سر در منازل قدیمی، به جای پلاک، کاشی نصب می‌شد، مثلاً هنگام نشانی دادن، به جای پلاک ۸۰، گفته می‌شد: کاشی ۸۰.

● حمایت دولتی برای زنده نگه داشتن یک هنر اصیل کاشی‌پز قدس با بیان اینکه کاشی‌پزی کمتر رایج است، خاطرنشان می‌کند: اکنون بیشتر، کاشی سفید

